

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 15 december 2005 *

I mål T-33/01,

Infront WM AG, tidigare KirchMedia WM AG, Zug (Schweiz), inledningsvis företrädd av advokaterna C. Lenz och A. Bardong, samt E. Batchelor, solicitor, därefter av C. Lenz, E. Batchelor, R. Denton, solicitor, F. Carlin, barrister, och M. Clough, QC, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av K. Banks och M. Huttunen, båda i egenskap av ombud, biträdda av J. Flynn, QC, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: engelska.

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, inledningsvis företrädd av J. Collins, därefter av R. Caudwell, och slutligen av M. Berthell, samtliga i egenskap av ombud, den sistnämnde biträdd av K. Parker, QC, med delgivningsadress i Luxemburg,

Europaparlamentet, företrädd av C. Pennera och M. Moore, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Europeiska unionens råd, företrädd av A. Lopes Sabino och M. Bishop, båda i egenskap av ombud,

intervenienter,

angående en talan om ogiltigförklaring av det beslut kommissionen påstås ha fattat med stöd av artikel 3a i rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television (EGT L 298, s. 23; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 3), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997 (EGT L 202, s. 60),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden H. Legal samt domarna P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka och V. Vadapalas,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Plingers,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 7 juli 2005,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- ¹ Rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om

utförandet av sändningsverksamhet för television (EGT L 298, s. 23; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 3) antogs med stöd av artikel 57.2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen (nu artikel 47.2 EG i ändrad lydelse) och artikel 66 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen (nu artikel 55 EG). Detta direktiv har ändrats genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997 (EGT L 202, s. 60).

² Direktiv 89/552, i dess ändrade lydelse, utgör den rättsliga ramen för TV-sändning inom den gemensamma marknaden. Dess främsta syfte är att underlätta fri rörlighet för TV-sändningar inom Europeiska gemenskapen genom att föreskriva minimiregler som medlemsstaterna är skyldiga att ålägga programföretagen inom deras jurisdiktion att följa (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 9 februari 1995 i mål C-412/93, Leclerc-Siplec mot TF1 och M6, REG 1995, s. I-179, punkterna 28 och 29).

³ I skälen 18–21 i direktiv 97/36 anges följande:

”18 Det är väsentligt att medlemsstaterna är i stånd att vidta åtgärder för att skydda rätten till information och för att säkerställa bred tillgänglighet för allmänheten till TV-sändningar från nationella eller icke-nationella evenemang av särskild vikt för samhället, t.ex. de olympiska spelen och världs- och europamästerskapen i fotboll. För detta ändamål behåller medlemsstaterna rätten att vidta åtgärder som är förenliga med gemenskapsrätten och som syftar till att reglera hur programföretag inom deras jurisdiktion utövar sina exklusiva rättigheter att sända sådana evenemang.

19. Det är nödvändigt att arrangemang skapas inom en gemenskapsram för att undvika att det uppstår osäkerhet på det rättsliga området och marknadsstör-

ningar och för att samordna fri rörlighet för televisionstjänster med behovet att förhindra eventuellt kringgående av sådana nationella åtgärder som syftar till att skydda ett legitimt allmänt intresse.

20. Det är särskilt lämpligt att i detta direktiv fastställa bestämmelser om utövande av sådana exklusiva rättigheter som programföretagen kan ha förvärvat att sända evenemang som anses vara av särskild vikt för samhället i en annan medlemsstat än den som har jurisdiktion över programföretagen. För att undvika spekulativa rättighetsförvärv i syfte att kringgå nationella åtgärder är det nödvändigt att tillämpa dessa bestämmelser på avtal som ingås efter offentliggörandet av detta direktiv och som rör evenemang som äger rum efter genomförandet. Avtal från tiden före offentliggörandet av detta direktiv som förnyas anses vara nya avtal.

21. Evenemang av särskild vikt för samhället bör i detta direktiv uppfylla vissa kriterier, det vill säga vara unika evenemang, som är av allmänt intresse inom Europeiska unionen eller i en viss medlemsstat eller i en viktig del av en viss medlemsstat och anordnas i förväg av en arrangör som lagligen får sälja rättigheterna till detta evenemang.”

⁴ Enligt artikel 1 i direktiv 89/552, i dess ändrade lydelse (nedan kallat direktivet), avses med

”a) TV-sändning: den ursprungliga överföringen av TV-program avsedda för mottagning av allmänheten, per tråd eller genom luften inklusive överföring via

satellit, i okodad eller kodad form. Den innefattar överföring av program mellan företag för vidareändning till allmänheten. Den innefattar inte kommunikationstjänster som tillhandahåller data eller andra meddelanden som efterfrågas individuellt såsom telefax, databaser och andra liknande tjänster.

- b) Programföretag: den fysiska eller juridiska person som har det redaktionella ansvaret för sammansättningen av TV-program enligt a och som sänder ut eller låter sända ut dem genom tredje part.”

5 Artikel 3a i direktivet har följande lydelse:

”1. Varje medlemsstat får vidta åtgärder som är förenliga med gemenskapsrätten för att säkerställa att programföretag inom dess jurisdiktion inte, med utnyttjande av exklusiva rättigheter, sänder evenemang som av den medlemsstaten anses vara av särskild vikt för samhället på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i den medlemsstaten utestängs från möjligheten att följa sådana evenemang genom direktsändning eller tidsförskjuten sändning i fri TV. I sådana fall skall den berörda medlemsstaten upprätta en förteckning över de evenemang, nationella eller icke-nationella, som den anser vara av särskild vikt för samhället. Detta skall göras på ett klart och öppet sätt i rätt och god tid. Den berörda medlemsstaten skall härvid också bestämma om dessa evenemang skall vara tillgängliga helt eller delvis via direktsändning eller, när det är nödvändigt eller lämpligt på grundval av objektiva orsaker i allmänhetens intresse, helt eller delvis via tidsförskjuten sändning.

2. Medlemsstaterna skall omedelbart till kommissionen anmäla alla åtgärder som har vidtagits eller kommer att vidtas enligt punkt 1. Inom en period på tre månader efter anmälan skall kommissionen verifiera att sådana åtgärder är förenliga med

gemenskapsrätten och meddela dem till de andra medlemsstaterna. Den skall inhämta yttrande från den kommitté som inrättas i enlighet med artikel 23a. Den skall i [*den officiella tidningen*] skyndsamt offentliggöra de åtgärder som har vidtagits samt minst en gång om året den konsoliderade förteckningen över de åtgärder som har vidtagits av medlemsstaterna.

3. Medlemsstaterna skall — med lämpliga medel och inom ramen för sin lagstiftning — säkerställa att programföretag inom deras jurisdiktion inte utövar de exklusiva rättigheter som förvärvats av dessa programföretag efter den dag då detta direktiv offentliggörs på sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i en annan medlemsstat utestängs från möjligheten att följa evenemang ... som den andra medlemsstaten bestämt i enlighet med föregående punkter helt eller delvis via direktsändning eller när det är nödvändigt eller lämpligt på grundval av objektiva orsaker i allmänhetens intresse, helt eller delvis via tidsförskjuten sändning i fri TV så som den andra medlemsstaten har bestämt i enlighet med punkt 1.”

6 Artikel 23a.1 i direktivet har följande lydelse:

”En kontaktkommitté skall inrättas under kommissionen. Den skall bestå av företrädare för de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna. Den skall ha en företrädare för kommissionen som ordförande och sammanträda antingen på dennes initiativ eller på begäran av en medlemsstats delegation.”

Bakgrund till tvisten

7 Kirch Media GmbH & Co. KGaA, tidigare TaurusFilm GmbH & Co., och KirchMedia WM AG, nu Infront WM AG, sysslar med förvärv, förvaltning och

försäljning av rättigheter att sända idrottsevenemang i TV och de köper normalt dessa rättigheter av arrangören av det aktuella idrottsevenemanget. De säljer vidare de rättigheter de har förvärvat på detta sätt till programföretagen.

- 8 Den 10 september 1996 undertecknade TaurusFilm GmbH & Co. och dess samarbetspartner Sporis Holding AG ett avtal med Internationella fotbollförbundet (FIFA) angående överlåtelse av exklusiva rättigheter att över hela världen — förutom i Amerikas förenta stater — sända slutspelet i världsmästerskapen (VM) i fotboll åren 2002 och 2006. Genom en överenskommelse som ingicks den 26 maj 1998 mellan FIFA och TaurusFilm GmbH & Co., som ersatte ovannämnda avtal, fick denna sistnämnda, för ett lägsta pris på 1,4 miljarder CHF, ensamrätt att sända dessa evenemang i staterna på den europeiska kontinenten samt i Ryssland, de övriga tidigare socialistiska sovjetrepublikerna och Turkiet.
- 9 Den 14 oktober 1998 sålde Kirch Media GmbH & Co. KGaA sina sändningsrättigheter till FIFA fotbolls-VM år 2002, med undantag av de rättigheter som gällde Tyskland, till sitt schweiziska dotterbolag FWC Medien AG, nu KirchMedia WM AG. Sändningsrättigheterna till FIFA fotbolls-VM år 2006 såldes senare även till KirchMedia WM AG.
- 10 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland anmälde den 25 september 1998, i enlighet med artikel 3a.2 i direktivet, de åtgärder som vidtagits enligt punkt 1 i denna artikel till kommissionen. Dessa åtgärder innefattade förteckningen över de evenemang denna medlemsstat angett vara av särskild vikt för samhället.
- 11 Kommissionen meddelade dessa åtgärder till de andra medlemsstaterna den 2 november 1998, i enlighet med artikel 3a.2 i direktivet, och mottog yttrandet

från den kontaktkommitté som avses i artikel 23a.1 i nämnda direktiv (nedan kallad kontaktkommittén) vid ett sammanträde den 20 november 1998.

- 12 Kommissionen underrättade genom skrivelse av den 23 december 1998 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att den på grund av att omfattningen av de anmälda åtgärderna var oklar inte kunde bedöma om dessa var förenliga med gemenskapsrätten.
- 13 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland anmälde en ny version av dessa åtgärder till kommissionen i skrivelse av den 5 maj 2000.
- 14 Sökanden gjorde, genom skrivelse av den 14 juli 2000 adresserad till kommissionen, gällande att den förteckning som upprättats av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland inte kunde godkännas på grund av att den stred såväl mot artikel 3a i direktivet som mot andra bestämmelser i gemenskapsrätten. Sökanden gjorde i denna skrivelse bland annat gällande att den aktuella förteckningen inte hade upprättats i ett klart och öppet förfarande, att nämnda förteckning innefattade evenemang som inte är av särskild vikt för samhället i Förenade konungariket och att det förekommit allvarliga fel i förfarandena för samråd på nationell och gemenskapsrättslig nivå. Sökanden anmärkte vidare på de aktuella bestämmelsernas retroaktiva verkan.
- 15 Den 28 juli 2000 sände generaldirektören vid kommissionens generaldirektorat (GD) för utbildning och kultur en skrivelse till Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland med följande innehåll:

”Genom skrivelse av den 5 maj 2000, vilken mottogs av kommissionen den 11 maj 2000, anmälde Förenade konungarikets Storbritannien och Nordirland ständiga

representation vid Europeiska unionen till kommissionen en rad nationella åtgärder angående TV-bevakningen av evenemang av nationellt intresse i Förenade kungariket. Dessa åtgärder innefattar artiklarna 97, 98, 101, 103, 104 och 105 i del IV i Broadcasting Act 1996, artiklarna 1, 3 och 9 i Regulation 3 bifogad till Television Broadcasting Regulations 2000, de relevanta bestämmelserna i [Independent Television Commissions] Code on Sports and other Listed Events, offentliggjord i enlighet med artikel 104 i Broadcasting Act 1996, de kriterier som definierar idrottsevenemang och andra evenemang av nationellt intresse som offentliggjordes av ministern för kultur, media och idrott den 25 november 1997 samt det uttalande av ministern för kultur, media och idrott som gjordes till parlamentet den 25 juni 1998 angående resultatet av den revidering av förteckningen över idrottsevenemang och andra evenemang av nationellt intresse som gjorts i enlighet med artikel 97.3 i radio- och TV-lagen från år 1996.

Såsom krävs enligt artikel 3a.2 i direktivet ... har kommissionen meddelat [de anmälda] åtgärderna till de andra medlemsstaterna och inhämtat yttrande från [kontaktkommittén].

Jag vill härmed underrätta Er om att Europeiska kommissionen, mot bakgrund av undersökningen av huruvida de vidtagna åtgärderna är förenliga med direktivet och mot bakgrund av alla tillgängliga uppgifter angående radio- och TV-marknaden i Förenade kungariket, inte avser att ifrågasätta de åtgärder som anmälts av era myndigheter.

I enlighet med vad som föreskrivs i artikel 3a.2 i direktivet kommer kommissionen att offentliggöra de anmälda åtgärderna i [den officiella tidningen].”

¹⁶ Genom skrivelse av den 7 november 2000 meddelade sökanden kommissionen att den fått kännedom om kommissionens förestående godkännande av förteckningen över de evenemang som Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland angett vara av särskild vikt för samhället och gjorde gällande att sökandens äganderätt kränkts i och med att denna stat antagit dessa åtgärder med tillämpning av artikel 3a.1 i direktivet.

- 17 Den 18 november 2000 offentliggjorde kommissionen (EGT C 328, s. 2), i enlighet med artikel 3a.2 i direktivet, de åtgärder som vidtagits av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland i enlighet med artikel 3a.1 i direktivet och därefter anmälts till kommissionen i enlighet med artikel 3a.2 i direktivet.
- 18 Dessa åtgärder innefattar utdrag ur del IV i Broadcasting Act 1996 (nedan kallad radio- och TV-lagen från år 1996), utdrag ur Regulation 3 bifogad till Television Broadcasting Regulations 2000 (nedan kallad TV-förordningen från år 2000), utdrag ur Independent Television Commissions (ITC) Code on Sports and other Listed Events, i dess lydelse i januari 2000 (nedan kallad ITC:s föreskrifter om idrottsevenemang och andra evenemang som är uppförda på förteckningen), vilken i en bilaga innehåller förteckningen över de evenemang som Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland angett vara av särskild vikt för samhället och förteckningen över tjänster som uppfyller "villkoren" enligt TV-förordningen från år 2000 samt de skriftliga svaren från ministern för kultur, media och idrott i Förenade kungariket på två frågor som ställts i parlamentet av den 25 november 1997 respektive den 25 juni 1998 angående den revidering av förteckningen över anmälda idrottsevenemang som föreskrivs i del IV i radio- och TV-lagen från år 1996. Bland dessa evenemang anges VM-slutspelet i fotboll.
- 19 Den 7 december 2000 skickade sökanden en skrivelse till kommissionen, i vilken det bland annat angavs följande:

"Jag skulle vara tacksam om ni ville ... bekräfta att kommissionen har avslutat verifieringsförfarandet enligt artikel 3a [i direktivet], med avseende på den förteckning som upprättats av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och radio- och TV-lagen från år 1996 och ... informera oss om resultatet av detta förfarande, även om eventuella åtgärder som har vidtagits av kommissionen i detta sammanhang. Vi skulle dessutom vilja få tillgång till alla relevanta handlingar."

20 Sökanden upprepade sin begäran i skrivelse till kommissionen av den 22 december 2000.

21 I skrivelse av den 22 januari 2001 svarade kommissionen sökanden enligt följande:

”Offentliggörandet av åtgärderna enligt artikel 3a.2 i direktivet är i rättsligt hänseende resultatet av att kommissionen har utfört en (positiv) verifikation. Ni har därför rätt i ert antagande att kommissionens verifiering har avslutats och att den förteckning som ingetts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har ansetts vara förenlig med direktivet.”

22 Kommissionen bifogade det yttrande som avgetts av kontaktkommittén den 6 juni 2000 till denna skrivelse.

Förfarandet

23 Kirch Media GmbH & Co. KGaA och KirchMedia WM AG väckte den 12 februari 2001 denna talan.

24 Genom skrivelse av den 5 april 2001 ansökte rådet om att få intervensera till stöd för kommissionens yrkanden.

- 25 Genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 juni 2001, framställde kommissionen med stöd av artikel 114 i förstainstansrättens rättegångsregler en invändning om rättegångshinder. Sökandena ingav den 26 juli 2001 sitt yttrande över denna invändning om rättegångshinder, och bifogade, som bilaga 6, censurerade versioner av de avtal sökandena ingått med FIFA angående överlåtelsen av rättigheterna att sända matcherna i FIFA:s VM-slutspel i fotboll åren 2002 och 2006 (se punkt 8 ovan).
- 26 Genom skrivelser av den 14 respektive den 20 juni 2001 ansökte Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och Konungariket Danmark om att få intervensera till stöd för kommissionens yrkanden. Genom skrivelser av den 25 juni 2001 ansökte även Republiken Frankrike, den franskspråkiga gemenskapen i Belgien och parlamentet om att få intervensera till stöd för kommissionens yrkanden.
- 27 Genom skrivelse av den 2 augusti 2001 framförde sökandena, för det fall ansökningarna om intervention skulle bifallas, en begäran om konfidentiell behandling i förhållande till intervenienterna av vissa delar av bilaga 6 till deras yttrande över invändningen om rättegångshinder.
- 28 I sitt yttrande, som ingavs till förstainstansrättens kansli den 31 augusti 2001 begärde sökandena att förstainstansrätten skulle avslå den ansökan om att få intervensera som ingetts av den franskspråkiga gemenskapen i Belgien och förplikta denna att ersätta de rättegångskostnader som var hänförliga till dess ansökan. Huvudparterna i målet framförde inte några invändningar med avseende på de övriga ansökningarna om intervention.
- 29 Genom skrivelse av den 7 november 2001 begärde kommissionen att få yttra sig över det förhållandet att sökandena, i bilaga 6 till deras yttrande över invändningen om rättegångshinder, ingett censurerade versioner av de avtal som ingåtts med FIFA och begärde, genom skrivelse av den 12 april 2002, att de fullständiga versionerna av dessa avtal skulle företes. Förstainstansrätten förelade sökandena, genom skrivelse

av den 4 juli 2002, att yttra sig över frågan om att förete de fullständiga versionerna av de licensavtal som ingåtts med FIFA för kommissionen.

- 30 Genom förstainstansrättens beslut av den 11 mars 2002 meddelades att kommissionens invändning om rättegångshinder skulle prövas i samband med att målet prövades i sak och att beslut om rättegångskostnader skulle meddelas senare.
- 31 Förstainstansrätten mottog den 13 maj 2002 de fullständiga versionerna av de avtal som ingåtts med FIFA den 10 september 1996 och den 26 maj 1998.
- 32 Genom skrivelse av den 29 november 2002 begärde sökandena med stöd av artikel 64.4 i rättegångsreglerna att kommissionen skulle föreläggas att förete handlingar. Genom skrivelse av den 20 januari 2003 begärde kommissionen att bilaga 17 till ansökan skulle avlägnas från akten i målet. Sökandena yttrade sig över detta i skrivelse av den 26 mars 2003.
- 33 Genom skrivelse av den 11 februari 2003 fick parterna underrättelse från förstainstansrättens kansli om att frågan huruvida nämnda handling skulle avlägnas från akten i målet skulle avgöras i ett senare skede.
- 34 Genom skrivelse av den 26 mars 2003 återkallade Kirch Media GmbH & Co. KGaA sin talan. Ordföranden på förstainstansrättens femte avdelning meddelade den 24 juni 2003 ett avskrivningsbeslut i enlighet med denna återkallelse.
- 35 Genom beslut av den 9 juli 2003 tillät förstainstansrätten Konungariket Danmark, Republiken Frankrike, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, parlamentet och rådet att intervensera till stöd för kommissionens yrkanden. Den

franskspråkiga gemenskapen i Belgien tilläts däremot inte att intervensera. De parter som tillåtits att intervensera har ingett interventionsinlagor, med undantag av Konungariket Danmark och rådet. Sökanden har ingett yttrande över dessa interventionsinlagor.

- 36 Genom skrivelse av den 19 augusti 2003 förelade förstainstansrättens kansli sökanden att förete icke konfidentiella versioner av sina inlagor.
- 37 Genom skrivelse av den 19 september 2003 begärde sökanden konfidentiell behandling av vissa uppgifter i svaromålet.
- 38 Genom beslut av den 4 december 2003 beslutade ordföranden på förstainstansrättens femte avdelning att en icke konfidentiell version av alla inlagorna i målet skulle skickas till intervenienterna och förelade dessa sistnämnda att yttra sig över detta. Intervenienterna yttrade sig inte inom den tidsfrist som angetts för detta, med undantag av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, som inte framförde några invändningar i detta avseende.
- 39 Genom beslut av den 13 september 2004 om sammansättningen av förstainstansrättens avdelningar placerades referenten på fjärde avdelningen, vilken följaktligen tilldelades förevarande mål genom beslut av den 21 oktober 2004.
- 40 Med tillämpning av artikel 14 i rättegångsreglerna och på förslag av fjärde avdelningen, beslutade förstainstansrätten, efter att ha hört parterna i enlighet med artikel 51 i nämnda regler, att hänskjuta målet till en avdelning i utökad sammansättning.

- 41 Genom skrivelse, som inkom till förstainstansrättens kansli den 1 juli 2005, underrättade Konungariket Danmark förstainstansrätten om att det återkallade sin interventionstalan. Eftersom varken sökanden, svaranden eller Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland framförde några invändningar mot den begäran om återkallelse som inlämnats av Konungariket Danmark och eftersom de övriga intervenienterna inte yttrade sig, meddelade ordföranden på fjärde avdelningen i utökad sammansättning den 31 augusti 2005 ett avskrivningsbeslut i enlighet med Konungariket Danmarks återkallelse och förordnade att vardera parten skulle bära sina rättegångskostnader med anledning av denna intervention.
- 42 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet och förelade, inom ramen för de åtgärder för processledning som föreskrivs i artikel 64.3 c och d i rättegångsreglerna, huvudparterna i målet och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland att förete vissa handlingar. Rätten ställde även skriftliga frågor till sökanden och till kommissionen och förelade dem att svara på dessa före förhandlingen. Sökanden, svaranden och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland svarade på frågorna och inkom med dokumenten inom föreskriven frist.
- 43 Parterna, med undantag av Republiken Frankrike, utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 7 juli 2005.
- 44 Genom skrivelse av den 22 augusti 2005, som inkom till förstainstansrättens kansli den 23 augusti 2005 begärde sökanden att en till skrivelsen bifogad handling, som Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland inte hade lämnat till sökanden förrän efter förhandlingen, skulle läggas till akten.

Parternas yrkanden

45 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

- helt eller delvis ogiltigförklara kommissionens beslut enligt artikel 3a i direktivet att förklara de åtgärder som anmälts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland förenliga med gemenskapsrätten (nedan kallat det ifrågasatta beslutet),
- förklara att artikel 3a i direktivet inte är tillämplig och inte kan utgöra rättslig grund för det ifrågasatta beslutet,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna, och
- förplikta Republiken Frankrike, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och parlamentet att bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader sökanden har haft med anledning av deras intervention.

46 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

- avvisa talan,

— i andra hand, ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

47 Parlamentet har till stöd för kommissionen yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan, och

— i andra hand, ogilla talan.

48 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har till stöd för kommissionen yrkat att förstainstansrätten skall ogilla talan.

49 Republiken Frankrike har till stöd för kommissionen yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

A — *Begäran om åtgärder för processledning*

- 50 I sina skriftliga inlagor har sökanden begärt att kommissionen skall föreläggas att förete olika handlingar hänförliga till det förfarande som genomförts för att verifiera huruvida de åtgärder som vidtagits av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland är förenliga med gemenskapsrätten.
- 51 Förstainstansrätten har såsom åtgärder för processledning, med tillämpning av artikel 64.3 c och d i rättegångsreglerna, förelagt kommissionen och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland att förete dessa handlingar. Vid förhandlingen uppgav sökanden som svar på en fråga från förstainstansrätten att den ansåg att den fått sin begäran om företeende av handlingar uppfylld.
- 52 Under dessa förhållanden finner förstainstansrätten att det inte längre finns anledning att pröva denna fråga.

B — *Begäran att avlägsna en handling*

- 53 Kommissionen har, genom skrivelse av den 20 januari 2003, begärt att förstainstansrätten från handläggningen skall undanta en handling som sökanden ingett i bilaga 17 till sin ansökan med motiveringen att det rör sig om en handling av konfidentiell karaktär som upprättats av kommissionens tjänstemän inför ett sammanträde i kontaktkommittén. Sökanden har motsatt sig detta.

- 54 Kommissionens begäran avser att handlingen med rubriken ”Arbetsdokument för kontaktkommittén angående artikel 3a i direktivet” och med referensnummer DOC CC TVSF (2000) 6 skall undantas från handläggningen. Det skall emellertid påpekas att kommissionen inte uttryckligen gjort gällande att det rör sig om en intern handling.
- 55 Kommissionen har dessutom, på en fråga ställd av förstainstansrätten vid förhandlingen angående denna handlings konfidentiella art, angett att kontaktkommittén, som var mottagare av denna handling, inte längre ansåg det vara en handling av sådan art och att det kunde antas att denna följaktligen var föremål för en omfattande spridning.
- 56 Under dessa omständigheter, och trots att kommissionen under förhandlingen vidhållit sin begäran att denna handling skall avlägsnas från akten i målet, kan det inte anses att denna har varit, eller i vart fall fortfarande är, en intern handling inom institutionen av konfidentiell karaktär.
- 57 Kommissionens begäran att avlägsna den aktuella handlingen från akten skall således avslås.

C — Huruvida talan kan upptas till sakprövning

1. Huruvida sökandens första yrkande kan upptas till sakprövning

- 58 Kommissionen har framställt en invändning om rättegångshinder och har till stöd för denna gjort gällande, för det första, att kommissionen inte har antagit det ifrågasatta beslutet med stöd av artikel 3a.2 i direktivet, för det andra, att sökanden

inte är vare sig direkt eller personligen berörd av det ifrågasatta beslutet och, för det tredje, att kommissionen inte har haft möjlighet att förbereda sitt försvar, eftersom sökanden inte till sin ansökan har bifogat kopiorna av de avtal som ingåtts med FIFA den 10 september 1996 och den 26 maj 1998.

- 59 Förstainstansrätten erinrar, vad beträffar denna tredje grund för avvisning, om att sökanden under målets handläggning vid förstainstansrätten ingett kopior på de omtvistade avtalen (se punkterna 25 och 31 ovan), vilka vidarebefordrats till kommissionen. Kommissionen hördes angående detta vid förhandlingen och frånföll, efter en fråga från förstainstansrätten, denna grund för avvisning.
- 60 Kommissionen har vidare, inom ramen för sitt försvar och efter det att sökanden ingett de avtal som ingåtts med FIFA den 10 september 1996 och den 26 maj 1998, gjort gällande att dessa väsentligt begränsar sökandens befogenhet att utnyttja sina rättigheter genom att bevilja programföretag exklusiva underlicenser. Kommissionen ansåg att det, mot bakgrund av vissa bestämmelser i dessa avtal, inte är säkert att den skada sökanden påstår sig ha lidit har orsakats av det ifrågasatta beslutet.
- 61 Det skall konstateras att kommissionen inte har dragit någon slutsats av sina påståenden vad beträffar frågan huruvida denna talan kan upptas till sakprövning. Det kan i vart fall påpekas, för det fall kommissionen genom dessa påståenden avsett att ifrågasätta sökandens intresse av att få det ifrågasatta beslutet ogiltigförklarat, att den inte har gjort gällande att sökanden på grund av innehållet i de aktuella avtalen saknade ett sådant intresse och att något sådant inte på något sätt följer av handlingarna i akten, med hänsyn, för övrigt, till sökandens svar på förstainstansrättens skriftliga frågor angående bland annat omfattningen av de begränsningar som följde av avtalen för sökanden att utöva sina rättigheter att sända matcherna i FIFA:s fotbolls-VM.
- 62 Mot bakgrund av detta finns det endast anledning att pröva den första och den andra grunden för avvisning som gjorts gällande av kommissionen.

a) Det ifrågasatta beslutets rättsliga natur

Parternas argument

- ⁶³ Kommissionen har gjort gällande att artikel 3a.2 i direktivet, i motsats till artikel 2a.2 i samma direktiv, inte innehåller någon hänvisning till ett beslut som skall fattas av kommissionen. Republiken Frankrike har i detta avseende påpekat att kommissionen inte har getts någon beslutsbehörighet genom artikel 3a. Kommissionens uppgift är att preliminärt verifiera huruvida de anmälda nationella åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten.
- ⁶⁴ Om de anmälda nationella åtgärderna inte tycks strida mot gemenskapsrätten underrättar kommissionen således den berörda medlemsstaten om att kommissionen inte avser att motsätta sig dessa åtgärder och kommer att offentliggöra dessa i den officiella tidningen, så att de andra medlemsstaterna kan iaktta de skyldigheter som åligger dem enligt artikel 3a.3 i direktivet. Svaranden och Republiken Frankrike har påpekat att kommissionen, om de nämnda åtgärderna strider mot gemenskapsrätten och om medlemsstaten inte vidtar nödvändiga ändringar, är tvungen att inleda ett fördragsbrottsförfarande enligt artikel 226 EG.
- ⁶⁵ Ett preliminärt konstaterande att åtgärderna inte strider mot gemenskapsrätten innebär således ett beslut att inte, för närvarande, inleda ett fördragsbrottsförfarande mot den berörda medlemsstaten. Enskilda har emellertid inte behörighet att ifrågasätta kommissionens underlåtenhet att inleda ett fördragsbrottsförfarande enligt artikel 226 EG, eftersom kommissionens ställningstagande i denna fråga inte utgör en rättsakt som får slutgiltig rättsverkan (förstainstansrättens beslut av den 13 november 1995 i mål T-126/95, Dumez mot kommissionen, REG 1995, s. II-2863, punkt 37).

- 66 Republiken Frankrike har i detta avseende preciserat att fastställandet av medlemsstaternas rättigheter och skyldigheter samt bedömningen av deras handlingssätt enligt artikel 226 EG endast kan ske i en av domstolen avkunnad dom (domstolens dom av den 22 februari 2001 i mål C-393/98, Gomes Valente, REG 2001, s. I-1327). Kommissionens ställningstagande i frågan huruvida en förteckning över evenemang av särskild vikt för samhället är förenlig med gemenskapsrätten förändrar således inte den berörda medlemsstatens rättsliga ställning. Den rättsligt bindande karaktären av den i den officiella tidningen offentliggjorda aktuella förteckningen följer för övrigt inte av kommissionens skrivelse av den 28 juli 2000 till Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, genom vilken Förenade kungariket underrättades om att dessa åtgärder är förenliga med gemenskapsrätten, utan den följer endast av nationell rätt. Kommissionen har i detta avseende preciserat att för det fall det föreligger ett beslut i förevarande fall så rör det sig om denna skrivelse av den 28 juli 2000.
- 67 Vilket kommissionens ställningstagande än är med avseende på de anmälda nationella åtgärderna, påverkar det inte genomförandet av åtgärderna i den anmälande medlemsstaten. Kommissionen är nämligen inte behörig att fastställa att lagstiftningen i en medlemsstat strider mot gemenskapsrätten.
- 68 Kommissionen har dessutom, i sin skrivelse av den 28 juli 2000 till Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, påpekat att den "mot bakgrund av alla tillgängliga uppgifter" inte avsåg att motsätta sig de anmälda åtgärderna och att denna bedömning inte utgör ett beslut. Kommissionen har i detta hänseende påpekat att dess beslut, för att bli rättsligt bindande, skall fattas av kommissionsledamöternas kollegium och skall motiveras. Kommissionens skrivelse av den 28 juli 2000 är således jämförbar med ett besked om avskrivning (domstolens dom av den 10 juli 1980 i de förenade målen 253/78 och 1/79-3/79, Giry och Guerlain m.fl., REG 1980, s. 2327, och förstainstansrättens dom av den 24 mars 1994 i mål T-3/93, Air France mot kommissionen, REG 1994, s. II-121, punkt 50, svensk specialutgåva, volym 15, s. II-1).
- 69 Kommissionen anser att dess skyldighet att offentliggöra godkända nationella åtgärder i den officiella tidningen inte på något sätt förändrar arten av dess skrivelse av den 28 juli 2000. Detta offentliggörande har endast till syfte att informera de övriga medlemsstaterna, så att dessa kan iaktta den skyldighet som åligger dem

enligt artikel 3a.3 i direktivet. Kommissionen har emellertid anfört att det inte är kommissionens preliminära godkännande av de anmälda åtgärderna som utlöser medlemsstaternas skyldighet att iaktta de skyldigheter som följer av nämnda artikel, utan denna utlöses direkt av den nämnda artikeln, vilken innehåller en hänvisning till "evenemang ... som den andra medlemsstaten bestämt i enlighet med föregående punkter" och inte till "evenemang som anges i en förteckning som offentliggjorts av kommissionen". Såväl meddelandet om de aktuella åtgärderna till de andra medlemsstaterna som offentliggörandet av dessa åtgärder i den officiella tidningen utgör administrativa åtgärder som inte på något sätt innebär att kommissionen utövar någon beslutsbehörighet.

70 Sökanden tycks, vad beträffar hänvisningen i artikel 3a.3 till "föregående punkter" och inte till "punkt 1", anse att den skyldighet som åläggs medlemsstaterna är beroende av att de åtgärder som avses i artikel 3a.1 i direktivet anges samt att de anmäls och godkänns av kommissionen i enlighet med artikel 3a.2 i nämnda direktiv. Det enda krav som behöver vara uppfyllt är emellertid att medlemsstaten har fullgjort sin skyldighet att ange och anmäla åtgärderna i enlighet med artikel 3a.1 och 3a.2 i direktivet, vilket är förenligt med lagstiftarens uppenbara avsikt att införa en ordning för ömsesidigt erkännande av åtgärder som har vidtagits av medlemsstaterna, samtidigt som kommissionen ges en medlarroll. Sökandens tolkning innebär således att ett enkelt konstaterande av kommissionen, vilket inte kan få rättsliga verkningar i de andra medlemsstaterna, ges bindande verkan. Den skyldighet avseende ömsesidigt erkännande som följer av artikel 3a.3 i direktivet är inte beroende av att kommissionen har verifierat huruvida de anmälda åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten.

71 De andra medlemsstaterna kan för övrigt inte, enligt gemenskapsrätten, tvingas att tillämpa åtgärder som har beslutats av en annan medlemsstat, om dessa strider mot gemenskapsrätten, oavsett kommissionens uppfattning om dessa åtgärder. Kommissionen har, i detta sammanhang, hänvisat till sin skrivelse av den 23 december 1998 till Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, i vilken den uttryckte sin tveksamhet angående huruvida de åtgärder som ursprungligen anmälts

var förenliga med gemenskapsrätten. Kommissionen har även påpekat att de aktuella nationella åtgärderna har offentliggjorts i serie C i den officiella tidningen och inte i serie L.

- 72 Kommissionen har, med stöd av parlamentet, slutligen gjort gällande att sökanden inte har bestritt att de aktuella åtgärderna hade kunnat ifrågasättas inför en domstol i Förenade kungariket. Den nationella domstolen inskränkte sig, i det mål som gav upphov till domen av House of Lords av den 25 juli 2001, R mot ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd, [2001] UKHL 42, vilken åberopats av sökanden, till att bekräfta att den inte uttalade sig om frågan om jämvikten mellan å ena sidan det intresse som arrangörer av idrottsevenemang och programföretagen har av att bibehålla en fri marknad och å andra sidan medborgarnas intresse av att kunna se viktiga idrottsevenemang. Den nationella domstolen uttalade emellertid inte att den inte skulle pröva lagenligheten av åtgärder som vidtagits enligt artikel 3a i direktivet. Om en talan hade väckts inför en domstol i Förenade kungariket och om en begäran om förhandsavgörande hade framställts till domstolen med stöd av artikel 234 EG, skulle sökanden inte ha kunnat fastställa någon parallell med det mål som gav upphov till domstolens dom av den 9 mars 1994 i mål C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf (REG 1994, s. I-833; svensk specialutgåva, volym 15, s. I-59). I förevarande fall hade sökanden nämligen förlorat sin rätt att väcka talan inför en domstol i Förenade kungariket. Genom att uppta förevarande talan mot ett påstått beslut av kommissionen till prövning, skulle förstainstansrätten stödja ett sådant rättegångsmissbruk som domstolen påtalat i sin dom i det ovannämnda målet TWD Textilwerke Deggendorf.
- 73 Enligt kommissionen ankommer det inte på förstainstansrätten att pröva lagenligheten av de åtgärder som vidtagits av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och inte heller att tolka dem. Det är för övrigt särskilt svårt för en annan domstol än dem i Förenade kungariket att tolka nämnda åtgärder, som bland annat omfattar bestämmelserna i ITC:s föreskrifter angående idrottsevenemang och andra evenemang som finns upptagna i förteckningen, på grund av att de är otydliga.
- 74 Parlamentet har i detta avseende påpekat att sökanden hade möjlighet att ta tillvara sina rättigheter genom en begäran om förhandsavgörande från High Court i London till domstolen (domstolens dom av den 10 december 2002 i mål C-491/02, British American Tobacco (Investments) och Imperial Tobacco, REG 2002, s. I-11453, punkterna 32–41).

- 75 Parlamentet har vidare tillagt att det även är möjligt att dra paralleller mellan förevarande mål och det mål som gav upphov till förstainstansrättens dom i målet *Artegodan m.fl. mot kommissionen* (dom av den 26 november 2002 i de förenade målen T-74/00, T-76/00, T-83/00–T-85/00, T-132/00, T-137/00 och T-141/00, REG 2002, s. II-4945, punkt 142, vilken fastställdes efter överklagande), av vilken det framgår att den aktuella frågan, då kommissionen inte uttryckligen getts behörighet på området, omfattas av medlemsstaternas restkompetens. Parlamentet har i detta sammanhang hänvisat till artikel 7 EG enligt vilken varje institution skall handla inom ramen för de befogenheter den har tilldelats genom fördraget. Det följer emellertid inte, vare sig av direktiv 89/552 eller av direktiv 97/36, att medlemsstaterna implicit frånhänt sig sin behörighet. I synnerhet tilldelas kommissionen inte uttryckligen någon behörighet genom artikel 3a i direktivet, vilket bekräftas av att något kommittéförfarande inte ägt rum. De uppgifter som åligger kontaktkommittén har inte något samband med den genomförandebefogenhet som anges i artikel 202 tredje strecksatsen EG. Att kommissionen skulle tilldelas någon särskild beslutsbefogenhet följer för övrigt varken av den allmänna systematiken, det främsta ändamålet med eller lydelsen av artikel 3a i direktivet eller lagstiftarens avsikt.
- 76 Kommissionen anser, mot bakgrund av ovanstående, sammanfattningsvis att dess bedömning av huruvida de ifrågasatta åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten inte utgör en rättsakt mot vilken talan kan väckas. Genom att göra gällande att kommissionen inte borde ha meddelat de anmälda åtgärderna till de andra medlemsstaterna och inte heller offentliggjort dem i den officiella tidningen har sökanden, i själva verket, bestritt giltigheten av artikel 3a.2 i direktivet.
- 77 Sökanden har tillbakavisat kommissionens argument och anser i huvudsak att kommissionens godkännande av de anmälda åtgärderna har rättslig verkan såväl i Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland som i de andra medlemsstaterna.
- 78 Det ifrågasatta beslutet utgör en rättsakt med bindande rättsverkningar, eftersom den är resultatet av att en lagligen tilldelad befogenhet utövats, efter det att ett lagstadgat administrativt förfarande har genomförts, i syfte att åstadkomma

rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att förändra dennes rättsliga ställning (domstolens dom av den 4 mars 1982 i mål 182/80, Gauff mot kommissionen, REG 1982, s. 799, punkt 18).

- 79 Sökanden har, för det första, hänvisat till lydelsen av artikel 3a.2 i direktivet, enligt vilken kommissionen, efter att den verifierat att de anmälda åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten, skall anta en tvingande rättsakt.
- 80 Sökanden anser, för det andra, att det klart framgår av ändamålet och syftet med artikel 3a.2 i direktivet att denna bestämmelse är avsedd att skapa rättsverkningar. Sökanden har i detta sammanhang hänvisat till skälen 18 och 19 i direktiv 97/36 och har påpekat att upprättandet av nationella förteckningar, i vilka medlemsstaterna är benägna att ta med ett stort antal evenemang, ger dessa medlemsstater en möjlighet att favorisera programföretag som är etablerade i den staten.
- 81 Det följer, för det tredje, av det förfarande som skall följas enligt artikel 3a.2 i direktiv 89/552 att detta leder fram till antagandet av ett beslut med bindande rättsverkningar. Sökanden har i detta avseende hänvisat till de frister som förekommer i förfarandet samt till förfarandets förlopp.
- 82 Sökanden har dessutom gjort gällande att varken lydelsen av och ändamålet med artikel 3a i direktivet eller de relevanta skälen i direktiv 97/36 stödjer kommissionens argumentation, enligt vilken den rättsakt kommissionen antagit är att likställa med en vägran att inleda ett fördragsbrottsförfarande enligt artikel 226 EG. I förevarande förfarande åläggs kommissionen nämligen en skyldighet att agera i egenskap av skiljedomare och att anta ett slutligt beslut angående huruvida de anmälda åtgärderna är lagenliga. Ett sådant beslut kan inte återkallas utan att påverka den rättsliga ställningen för Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och för alla de enskilda som härlett rättigheter från kommissionens godkännande av de

nämnda åtgärderna och det ömsesidiga erkännandet av dem. Sökanden har tillagt att kommissionens uppfattning innebär att det förfarandet som föreskrivs i artikel 3a i direktivet förlorar sin ändamålsenliga verkan.

83 Sökanden har även gjort gällande att det ifrågasatta beslutet har rättsverkningar i de andra medlemsstaterna, eftersom dessa i enlighet med artikel 3a.3 i direktivet är skyldiga att säkerställa att de åtgärder som vidtagits av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland följs av programföretag inom deras jurisdiktion. Utan ett beslut av kommissionen om godkännande av de anmälda åtgärderna, har dessa nämligen inte någon rättslig verkan i de andra medlemsstaterna. Varje annan tolkning skulle innebära att det förfarande som föreskrivs i artikel 3a.2 förlorar sin ändamålsenliga verkan och strider mot syftet med artikel 3a i direktivet, vilket är att förena den fria rörligheten för TV-tjänster och behovet av att förhindra ett eventuellt kringgående av nationella åtgärder avsedda att skydda ett legitimt allmänintresse.

84 Sökanden har slutligen gjort gällande att det av akten framgår att det ömsesidiga erkännandet endast gäller under förutsättning att kommissionen har kontrollerat att de anmälda åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten och det följer således inte automatiskt av att åtgärderna anmäls.

Förstainstansrättens bedömning

85 Sökanden har i sin ansökan yrkat ogiltigförklaring av kommissionens beslut, i vilket det dels fastställdes att de åtgärder som anmäls av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland var förenliga med gemenskapsrätten, dels föreskrevs att dessa åtgärder skulle meddelas de andra medlemsstaterna så att programföretag inom deras jurisdiktion skulle kunna följa dem. Sökanden har i detta avseende preciserat att den enda handling som är tillgänglig för allmänheten är det offentliggörande som gjordes av kommissionen i enlighet med artikel 3a.2 i direktivet i den officiella tidningen av den 18 november 2000 av de åtgärder som vidtagits av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.

- 86 Kommissionen har emellertid, i bilaga till sin invändning om rättegångshinder, ingett en skrivelse från generaldirektören för GD Utbildning och kultur daterad den 28 juli 2000, genom vilken Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland informerades om att kommissionen, till följd av granskningen av huruvida de åtgärder som anmäldes den 5 maj 2000 är förenliga med gemenskapsrätten och mot bakgrund av alla tillgängliga uppgifter angående radio- och TV-marknaden i Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, inte avsåg att ifrågasätta nämnda åtgärder och skulle offentliggöra dessa i den officiella tidningen (se punkt 15 ovan). Kommissionen har i detta avseende påpekat att för det fall den antagit något beslut i detta sammanhang, vilket inte är fallet, rör det sig om denna skrivelse (se punkt 66 ovan).
- 87 Förstainstansrätten finner att skrivelsen av den 28 juli 2000 under dessa omständigheter skall anses utgöra den ifrågasatta rättsakten i förevarande mål, eftersom det är den enda handling genom vilken Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland uttryckligen informeras om kommissionens ställningstagande till frågan huruvida de åtgärder det anmält är förenliga med gemenskapsrätten och om det förestående offentliggörandet av nämnda åtgärder i den officiella tidningen. Vid förhandlingen påpekade sökanden för övrigt, som svar på en fråga från förstainstansrätten, att dess talan egentligen avsåg ogiltigförklaring av denna skrivelse från kommissionen till Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.
- 88 Förstainstansrätten skall således pröva huruvida skrivelsen från kommissionen till Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland av den 28 juli 2000 (nedan kallad den ifrågasatta skrivelsen) utgör en rättsakt mot vilken talan kan väckas.
- 89 Enligt fast rättspraxis utgör åtgärder som har bindande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning rättsakter eller beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 230 EG. Däremot saknar den form i vilken rättsakter eller beslut antas i princip betydelse för möjligheten att angripa dem genom en talan om ogiltigförklaring (domstolens dom av den 11 november 1981 i mål 60/81, IBM mot kommissionen, REG 1981, s. 2639, punkt 9, svensk specialutgåva, volym 6, s. 225, och förstainstansrättens dom av den 17 februari 2000 i mål T-241/97, Stork

Amsterdam mot kommissionen, REG 2000, s. II-309, punkt 49). Vid bedömningen av om en ifrågasatt rättsakt ger upphov till sådana verkningar skall hänsyn tas till dess innehåll i sak (domstolens dom av den 22 juni 2000 i mål C-147/96, Nederländerna mot kommissionen, REG 2000, s. I-4723, punkterna 25–27).

- 90 För att, mot bakgrund av ovannämnda principer, kunna bedöma den ifrågasatta skrivelsens rättsliga karaktär och avgöra om den har rättsverkningar, skall den granskas mot bakgrund av det system avseende evenemang av särskild vikt för samhället som införts genom artikel 3a i direktivet.
- 91 Förstainstansrätten erinrar i detta avseende om att direktivet syftar till att underlätta den fria rörligheten för TV-sändningar inom gemenskapen, samtidigt som hänsyn skall tas till radio- och TV-programmens särdrag, bland annat i kulturellt och sociologiskt hänseende.
- 92 Vad beträffar det särskilda system för rätten att sända evenemang av särskild vikt för samhället, som införts genom artikel 3a i direktivet, framgår det av skäl 18 i direktiv 97/36 att det är väsentligt att medlemsstaterna är i stånd att vidta åtgärder för att skydda rätten till information och för att säkerställa bred tillgänglighet för allmänheten till TV-sändningar från nationella eller icke-nationella evenemang av särskild vikt för samhället. För detta ändamål behåller medlemsstaterna rätten att vidta åtgärder som är förenliga med gemenskapsrätten och som syftar till att reglera hur programföretag inom deras jurisdiktion utövar sina exklusiva rättigheter att sända sådana evenemang. För att de andra medlemsstaterna skall kunna erkänna dem i enlighet med artikel 3a.3 i direktivet skall de vidtagna eller planerade åtgärderna anmälas till kommissionen.

- 93 I artikel 3a.2 i direktivet föreskrivs, i detta avseende, att kommissionen, inom en period på tre månader efter anmälan, skall verifiera att dessa statliga åtgärder är förenliga med gemenskapsrätten. I samband med denna kontroll skall kommissionen inhämta yttrande från kontaktkommittén.
- 94 I förevarande fall avslutades det kontrollförfarande som kommissionen är skyldig att genomföra enligt nämnda artikel genom den ifrågasatta skrivelsen, genom vilken Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland underrättades om kommissionens godkännande av de åtgärder som anmälts till den och om deras förestående offentliggörande i den officiella tidningen. Offentliggörandet i den officiella tidningen av de av kommissionen godkända åtgärderna möjliggör för andra medlemsstater, såsom kommissionen själv har påpekat i sina skriftliga inlagor (se punkt 69 ovan), att få kännedom om dem och, följaktligen, att iaktta de skyldigheter som åligger dem enligt artikel 3a.3 i direktivet i enlighet med den ordning för ömsesidigt erkännande av dessa åtgärder som införts genom denna artikel.
- 95 Den ifrågasatta skrivelsen har således rättsverkningar i medlemsstaterna i och med att den innehåller information om att de aktuella statliga åtgärderna skall offentliggöras i den officiella tidningen, eftersom detta offentliggörande har till verkan att utlösa den ordning för ömsesidigt erkännande som föreskrivs i artikel 3a.3 i direktivet.
- 96 Denna analys framgår av lydelsen av artikel 3a.3 i direktivet, i vilken det föreskrivs en ordning för ömsesidigt erkännande av åtgärder som vidtagits av medlemsstaterna för att säkerställa fri tillgänglighet för allmänheten till evenemang som bestämts "i enlighet med föregående punkter", det vill säga till evenemang för vilka de anmälda statliga åtgärderna har ansetts vara förenliga med gemenskapsrätten av kommissionen och har offentliggjorts i den officiella tidningen i enlighet med artikel 3a.2.

- 97 Verifieringens förlopp, såsom det beskrivs i artikel 3a.2 i direktivet, samt omfattningen av denna medför dessutom att den inte kan anses utgöra en preliminär verifiering som avslutas genom att det lämnas ett yttrande. Kommissionen är nämligen skyldig att företa denna verifiering inom en strikt tidsfrist på tre månader efter det att den berörda medlemsstaten har anmält åtgärderna och skall i samband härmed höra kontaktkommittén, vilken utfärdar ett yttrande i enlighet med artikel 3a.2 i direktivet. Kommissionen har dessutom vid förhandlingen medgett att den skall företa en ingående prövning av huruvida dessa åtgärder är förenliga med gemenskapsrätten, varvid den bland annat skall försäkra sig om att bestämmelserna i direktivet iaktas samt att bestämmelserna om fri rörlighet för tjänster och konkurrensreglerna iaktas.
- 98 Mot bakgrund av systematiken i det system för evenemang av särskild vikt för samhället som införts genom artikel 3a i direktivet kan det vidare inte anses, såsom kommissionen har påstått, att det är vare sig godkännandet av de nämnda åtgärderna eller deras offentliggörande i den officiella tidningen som utlöser skyldigheten för de andra medlemsstaterna att iaktta vad som åligger dem enligt artikel 3a.3 i direktivet.
- 99 Det kontrollförfarande som kommissionen skall genomföra i enlighet med artikel 3a.2 i direktivet syftar nämligen till att säkerställa att dessa åtgärder är förenliga med gemenskapsrätten (skäl 18 i direktiv 97/36).
- 100 Kommissionen har i detta avseende, vad gäller genomförandet av verifieringen av de åtgärder som anmälts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, i sin skrivelse av den 23 december 1998 (se punkt 12 ovan) bland annat angett följande:

”Bifogat finner Ni det preliminära resultatet av kommissionens granskning av de anmälda åtgärderna ... Kommissionen drar slutsatsen att den, i avvaktan på närmare

uppgifter från era myndigheter i flera viktiga frågor, inte formellt kan inleda verifieringen av huruvida de åtgärder som Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland begär att de andra medlemsstaterna skall erkänna är förenliga med gemenskapsrätten.”

- 101 Själva lydelsen av denna skrivelse från kommissionen bekräftar den tolkning av artikel 3a.2 och 3a.3 i direktivet som gjorts i punkterna 98 och 99 ovan, enligt vilken ett ömsesidigt erkännande av de anmälda nationella åtgärderna kräver att de vid verifieringen har ansetts vara förenliga med gemenskapsrätten.
- 102 Den verifiering av huruvida de anmälda åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten, som kommissionen är skyldig att göra, skulle dessutom vara verkningslös om det inte krävdes ett godkännande av nämnda åtgärder för att de skall erkännas av de andra medlemsstaterna. Om man antog att ordningen för det ömsesidiga erkännandet kan gälla nationella åtgärder som kommissionen anser strider mot gemenskapsrätten skulle man nämligen inte kunna undgå risker för osäkerhet på det rättsliga området och marknadsstörningar, trots att sådana risker skall undvikas enligt skäl 19 i direktiv 97/36. Ett ömsesidigt erkännande av nationella åtgärder som strider mot gemenskapsrätten kan inte heller säkerställa intresset av att förena fri rörlighet för TV-tjänster med behovet att förhindra eventuellt kringgående av sådana nationella åtgärder som syftar till att skydda ett legitimt allmänt intresse, såsom också föreskrivs i skäl 19 i direktivet.
- 103 Det förhållandet, att det offentliggörande av de nationella åtgärderna i den officiella tidningen som möjliggör för de andra medlemsstaterna att få kännedom om dem och därmed att kunna iaktta de skyldigheter som följer av artikel 3a.3 först kan ske efter det att kommissionen, efter avslutad verifiering, har konstaterat att åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten, stöds dessutom av olika uppgifter i akten.

- 104 För det första stöds denna tolkning av hur förfarandet för verifiering av de åtgärder som anmälts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland genomförts. Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland anmälde nämligen åtgärder till kommissionen första gången den 25 september 1998 och, såsom nyss angetts, underrättade kommissionen om att det var tveksamt huruvida vissa delar av dessa åtgärder var förenliga med gemenskapsrätten. Genom skrivelse av den 5 maj 2000 anmälde Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland en ändrad version av dessa åtgärder. Endast dessa sistnämnda åtgärder, vilka kommissionen bedömt vara förenliga med gemenskapsrätten, har emellertid offentliggjorts i den officiella tidningen, efter det att kommissionen, genom den ifrågasatta skrivelsen, underrättat Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att åtgärderna var förenliga med gemenskapsrätten.
- 105 Kommissionen svarade dessutom i sin skrivelse av den 22 januari 2001 sökanden att ”offentliggörandet av åtgärder enligt artikel 3a.2 i direktivet [rättsligt sett var] resultatet av att kommissionen utfört en (positiv) verifikation” (se punkt 21 ovan).
- 106 För det andra framgår kommissionens ställningstagande i detta hänseende av flera av kommissionen upprättade handlingar som bifogats akten. På den sidan på sin hemsida som rör artikel 3a i direktivet, vilken ingetts av sökanden som bilaga till dess yttrande över invändningen om rättegångshinder, har kommissionen angett att ”för det fall resultatet av bedömningen [av om de är förenliga med gemenskapsrätten] är positivt skall åtgärderna offentliggöras i den officiella tidningen”. Kommissionens ställningstagande kan även utläsas ur dess arbetsdokument CCTVSE (97) 9/3, vilket företetts på förstainstansrättens begäran, enligt vilket det anges att ”detta rättssäkerhetskrav innebär att det är nödvändigt att efter ett snabbt granskningsförfarande fastställa huruvida de aktuella åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten och att — för det fall resultatet är positivt — nämnda åtgärder offentliggörs i den officiella tidningen”, att ”det följer av detta att endast särskilda nationella åtgärder, ... som omfattas av tillämpningsområdet för artikel 3a.1, skall anmälas till kommissionen för att granskas och eventuellt offentliggöras” och att ”för det fall resultatet av granskningsförfarandet är positivt skall de aktuella åtgärderna offentliggöras i [den officiella tidningen]”.

- 107 Av ovanstående framgår att kommissionen, enligt artikel 3a.2 i direktivet har behörighet att fatta beslut och att den ifrågasatta skrivelsen har slutgiltiga rättsverkningar. Det förhållandet att det i artikel 3a i direktiv 89/552 inte uttryckligen anges att kommissionen skall fatta ett "beslut" kan inte påverka denna bedömning.
- 108 Kommissionens och Republiken Frankrikes argument att den ifrågasatta skrivelsen utgör ett beslut att inte för närvarande inleda ett fördragsbrottsförfarande mot den berörda medlemsstaten kan således inte godtas. Om kommissionen har konstaterat att de anmälda åtgärderna strider mot gemenskapsrätten och den anmälade medlemsstaten inte har åtgärdat detta, behöver kommissionen i vilket fall som helst bara underlåta att offentliggöra nämnda åtgärder i *den officiella tidningen* för att de skall bli verkninglösa inom ramen för den ordning för ömsesidigt erkännande som inrättats genom artikel 3a.3 i direktivet.
- 109 Argumentet att sökanden kunnat ifrågasätta de aktuella åtgärderna inför en domstol i Förenade kungariket kan inte godtas, eftersom den prövning förstainstansrätten skall göra i förevarande fall endast rör huruvida kommissionens fastställande av att nämnda åtgärder är förenliga med gemenskapsrätten, med följderna att de omfattas av den ordning för ömsesidigt erkännande av evenemang av särskild vikt som inrättats genom artikel 3a.3 i direktivet, är lagenligt. Den hänvisning som gjorts, i detta sammanhang, till domen meddelad av House of Lords i mål R mot ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 (se ovan) saknar relevans, eftersom talan i detta mål väcktes av ett danskt programföretag, som omfattades av lagstiftningen i Förenade kungariket, mot ett beslut av de behöriga myndigheterna i denna medlemsstat att inte tillåta det att förvärva exklusiva sändningsrättigheter till fem kvalmatcher i FIFA:s fotbolls-VM, vilka fanns upptagna i förteckningen över de evenemang av särskild vikt för samhället som angetts av Konungariket Danmark. I detta mål var syftet således att ifrågasätta Förenade konungarikets Storbritannien och Nordirland tillämpning av danska åtgärder, enligt principen om ömsesidigt erkännande, och inte, som i förevarande mål, kommissionens beslut angående huruvida åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten.

110 Slutligen kan svarandens argument, enligt vilket det förhållandet att kommissionen inte iklätt sig någon juridisk förpliktelse stöds av den ifrågasatta skrivelsens art och det sätt på vilket den formulerats, av att kommissionsledamöternas kollegium inte fattat något motiverat beslut och av valet att offentliggöra de anmälda åtgärder som ansetts förenliga med gemenskapsrätten i serie C, ”upplysningar, meddelanden och förberedande rättsakter” och inte i serie L, ”lagstiftning”, i den officiella tidningen, inte heller godtas. Det räcker att erinra om att den form i vilken rättsakter eller beslut antas enligt fast rättspraxis i princip saknar betydelse för möjligheten att angripa dem genom en talan om ogiltigförklaring och att det är deras innehåll i sak som skall beaktas vid bedömningen av om de utgör rättsakter mot vilka talan kan väckas i den mening som avses i artikel 230 EG (se punkt 89 ovan).

111 Det följer av samtliga ovan anförda rättsliga och faktiska överväganden att den ifrågasatta skrivelsen har bindande rättsverkningar och således utgör ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG. Då den ifrågasatta skrivelsen således utgör en rättsakt mot vilken talan kan väckas i den mening som avses i artikel 230 EG skall denna invändning om rättegångshinder ogillas.

b) Huruvida sökanden har talerätt

112 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får varje fysisk eller juridisk person väcka talan mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av ett beslut riktat till en annan person, direkt eller personligen berör honom.

113 I förevarande fall skall, eftersom kommissionen har invänt att talan inte kan upptas till sakprövning på grund av att sökanden saknar talerätt, förstainstansrätten pröva huruvida sökanden är direkt eller personligen berörd av den ifrågasatta skrivelsen.

Frågan huruvida sökanden är direkt berörd

— Parternas argument

- 114 Kommissionen har, med stöd av Republiken Frankrike, hänvisat till domstolens dom av den 5 maj 1998 i mål C-386/96 P, Dreyfus mot kommissionen (REG 1998, s. I-2309), samt till förstainstansrättens dom av den 13 december 2000 i mål T-69/99, DSTV mot kommissionen (REG 2000, s. II-4039), punkt 24.
- 115 Kommissionen har gjort gällande att sökandens rättsliga ställning i förevarande fall inte påverkas, eftersom såväl direktivet som lagstiftningen i Förenade kungariket endast rör rättigheter och skyldigheter för programföretag och dessa endast kan direktsända ett evenemang som finns upptaget i förteckningen på vissa villkor. Sökanden vidkänns endast indirekta ekonomiska konsekvenser av dessa begränsningar, vilka är knutna till risken för att programföretagen vägrar att betala ett så högt pris som sökanden hoppats få vid överlåtelse av underlicenser avseende sina rättigheter att sända FIFA:s VM-matcher.
- 116 Kommissionen har vidare gjort gällande att endast vissa bestämmelser i radio- och TV-lagen från år 1996, jämförda med ITC:s föreskrifter om idrottsevenemang och andra evenemang som intagits i förteckningen, har påverkat sökanden direkt. Republiken Frankrike har i detta avseende påpekat att de verkningar sökanden har vidkänts inte följer av den ifrågasatta skrivelsen, utan av den gällande lagstiftningen i Förenade kungariket, vilken innehåller förteckningen över evenemang av särskild vikt för samhället. Trots att sökandens ekonomiska situation var tydlig redan då radio- och TV-lagen från år 1996 trädde i kraft, eftersom förteckningen över evenemang — innefattande FIFA:s VM-slutspel — redan hade upprättats, har sökanden aldrig ifrågasatt lagstiftningen i Förenade kungariket eller den förteckning över evenemang av särskild vikt för samhället som upprättats av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.

- 117 När myndigheterna i Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland vidtog de ifrågasatta åtgärderna utövade de i själva verket sin lagstiftningsbefogenhet. Genom artikel 3a.1 i direktivet ges medlemsstaterna nämligen möjlighet att vidta åtgärder med avseende på evenemang av särskild vikt för samhället. Vad beträffar verifieringen av huruvida de anmälda åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten har kommissionen och parlamentet gjort gällande att denna är jämförbar med det förfarande som föreskrivs i artikel 2a.2 i direktivet, angående vilket förstainstansrätten har uttalat att en sökande inte kan anses vara direkt berörd av den rättsakt som antagits av kommissionen på denna grund (domen i det ovannämnda målet DSTV mot kommissionen, punkterna 26 och 27).
- 118 Kommissionen har påpekat att den, i förevarande fall, företog sin bedömning av huruvida de åtgärder som anmälts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland var förenliga med gemenskapsrätten efter det att de vidtagits och att endast dessa åtgärder direkt har påverkat sökandens ekonomiska intressen.
- 119 Kommissionen har bestritt sökandens påstående att offentliggörandet av de åtgärder som anmälts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland i den officiella tidningen har inneburit att de andra medlemsstaterna ålagts skyldigheter. Detta förhållande innebär i vart fall inte att sökanden är direkt berörd av den ifrågasatta rättsakten. De andra medlemsstaterna är nämligen skyldiga att säkerställa att programföretag inom deras jurisdiktion respekterar den förteckning över evenemang av särskild vikt för samhället som upprättats av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, men de skall göra detta med tillämpning av sin nationella lagstiftning. Genomförandet av kommissionens beslut om de anmälda åtgärdernas förenlighet med gemenskapsrätten sker således inte "helt automatiskt" och det följer inte endast av gemenskapsrätten.
- 120 Kommissionen har dessutom påpekat att även om dess preliminära verifikation av de anmälda åtgärderna skulle leda till att de andra medlemsstaterna säkerställer att programföretag inom deras jurisdiktion respekterar förteckningen över evenemang av särskild vikt för samhället, saknar detta betydelse i förevarande fall. Det kan

nämligen inte tänkas att sökanden överlåter underlicenser avseende sina rättigheter till TV-sändningar i Förenade kungariket till ett programföretag som inte är etablerat i Förenade kungariket, eftersom dessa rättigheter överläts på nationell basis. På det nationella planet härrör programföretagens intäkter från reklam riktad till den nationella allmänheten, från avgifter för nationella licenser eller från nationella abonnemang avseende betal-TV. Eftersom det således ligger i dessa programföretags intresse att tillhandahålla sändningar till den nationella allmänheten, är det endast de som når ut till en stor del av den nationella befolkningen som accepterar att, för ett mycket högt pris, köpa de rättigheter till TV-sändningar som sökanden är innehavare av. Eftersom de potentiella innehavarna av underlicenser avseende sådana rättigheter i Förenade kungariket således är programföretag under myndigheternas i Förenade kungariket jurisdiktion, är det endast nationella åtgärder som påverkar sökanden direkt.

- 121 Kommissionen har i detta sammanhang påpekat att Förenade kungariket har en av de mest konkurrenskraftiga marknaderna för TV-sändningar i Europa och att 25 procent av de programföretag som är verksamma inom denna sektor har en licens i Förenade kungariket.
- 122 Även om man skulle anta att offentliggörandet i den officiella tidningen av de anmälda åtgärderna utlöser en skyldighet för de andra medlemsstaterna att iaktta vad som åligger dem enligt artikel 3a.3 i direktivet, saknar, under dessa omständigheter, detta förhållande betydelse i förevarande fall.
- 123 Kommissionen har av detta dragit slutsatsen att verifieringen och offentliggörandet i den officiella tidningen av de åtgärder som anmälts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland inte direkt berör sökanden.
- 124 Sökanden har bestritt kommissionens argumentation i dess helhet.

- 125 Sökanden har i huvudsak gjort gällande att dess rättsliga ställning påverkas direkt, eftersom de åtgärder av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland som godkänts genom den ifrågasatta skrivelsen påverkar förutsättningarna för sökanden att återförsälja sina rättigheter att direktsända matcherna i FIFA:s VM-slutspel i Förenade kungariket. Sökanden har i detta avseende hänvisat till artiklarna 99 och 101 i radio- och TV-lagen från år 1996.
- 126 Sökanden har, vad beträffar verkningarna i de andra medlemsstaterna, påstått att de genom den ifrågasatta skrivelsen ålagts att se till att de aktuella åtgärderna iakttas av deras programföretag. De skyldigheter som åläggs programföretag inom de andra medlemsstaternas jurisdiktion har således automatisk karaktär och följer enbart av gemenskapsrätten, utan att några mellanliggande regler behöver tillämpas. Dessa stater är nämligen inte skyldiga att säkerställa att programföretagen inom deras jurisdiktion följer de åtgärder som vidtagits i Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland så länge kommissionen inte har antagit det beslut i vilket den fastställer att de anmälda åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten. Artikel 3a.3 i direktivet har införlivats med nationell lagstiftning av flertalet medlemsstater och tillämpas automatiskt med avseende på alla anmälda nationella åtgärder som godkänts och offentliggjorts av kommissionen.
- 127 Sökanden, å sin sida, är förhindrad att överlåta en exklusiv licens avseende sina rättigheter till ett programföretag etablerat i en annan medlemsstat och kommissionen kan inte med framgång göra gällande att den ifrågasatta skrivelsen, under dessa förhållanden, endast har rättsverkningar för programföretagen.
- 128 Sökanden har även gjort gällande, i motsats till vad kommissionen har anfört, att domen i det ovannämnda målet DSTV mot kommissionen (punkt 27), angående artikel 2a.2 i direktivet, inte är tillämplig i förevarande fall, eftersom åtgärderna anmälts till kommissionen i enlighet med artikel 3a.2 i direktivet innan de trädde i

kraft. De åtgärder som anmälts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland kan således inte anses ha förekommit oberoende av kommissionens beslut, eftersom deras förekomst berodde på resultatet av den verifiering som den sistnämnda var skyldig att genomföra.

- 129 Sökanden har slutligen bestritt kommissionens argument, enligt vilket det inte är troligt att ett programföretag som inte är etablerat i Förenade kungariket önskar förvärva rättigheter att i Förenade kungariket direktsända matcher från FIFA:s VM-slutspel.

— Förstainstansrättens bedömning

- 130 För att en gemenskapsåtgärd direkt skall beröra en enskild sökande, i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG, skall den vidtagna gemenskapsåtgärden, enligt fast rättspraxis, direkt inverka på den berörda partens rättsliga ställning och dess genomförande skall ha en rent automatisk karaktär och endast följa av gemenskapslagstiftningen utan att några mellanliggande regler behöver tillämpas (se domen i det ovannämnda målet Dreyfus mot kommissionen, punkt 43 och där angiven rättspraxis).
- 131 För att i förevarande fall, mot bakgrund av denna rättspraxis, kunna fastställa huruvida sökanden är direkt berörd av den ifrågasatta skrivelsen, skall de två möjligheter som framförts av sökanden prövas, nämligen möjligheten att sändningsrättigheterna till matcherna i FIFA:s VM-slutspel, som sökanden innehar för åren 2002 och 2006, säljs till ett programföretag inom Förenade kungarikets jurisdiktion, i syfte att matcherna skall sändas i Förenade kungariket, och möjligheten att dessa rättigheter säljs till ett programföretag etablerat i en annan medlemsstat.

- 132 Sökanden har, vad beträffar den första möjligheten, anfört att de anmälda åtgärderna "underminerar själva grundvalarna för marknaden för [dess] varor hos dess klienter i Förenade kungariket". Sökanden kan nämligen, om den skall följa gällande lagstiftning i Förenade kungariket, inte längre överlåta en exklusiv licens till ett programföretag etablerat i Förenade kungariket.
- 133 Om det antas att det aktuella programföretaget är etablerat i Förenade kungariket är det emellertid viktigt att påpeka att det är de åtgärder som vidtas av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, i egentlig mening, som blir direkt tillämpliga, och att kommissionens godkännande av dessa åtgärder i syfte att de skall erkännas av de andra medlemsstaterna saknar betydelse för deras tillämplighet i denna medlemsstat.
- 134 Förstainstansrätten erinrar dessutom om att medlemsstaterna, enligt artikel 3a.2 i direktivet, skall anmäla alla åtgärder som har vidtagits eller kommer att vidtas till kommissionen. I förevarande fall trädde emellertid de åtgärder som vidtagits av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland i kraft innan de anmäldes till kommissionen den 5 maj 2000, vilket bekräftades av den sistnämnde vid förhandlingen, och de kan därför ha haft rättsverkningar i denna stat redan vid tidpunkten för anmälan.
- 135 Under dessa omständigheter kunde inte kommissionen, genom den ifrågasatta skrivelsen, bevilja Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland ett förhandstillstånd att vidta dessa åtgärder. Kommissionen har inte heller tillåtit att dessa åtgärder kan tillämpas i Förenade kungariket med retroaktiv verkan (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 23 november 1971 i mål 62/70, Bock mot kommissionen, REG 1971, s. 897), utan har gett denna stat möjlighet att dra fördel av att dessa åtgärder erkändes av de andra medlemsstaterna.

136 Sökandens argument att Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland anmälde åtgärder till kommissionen första gången genom skrivelse av den 25 september 1998 saknar relevans i detta avseende, eftersom kommissionen i skrivelse av den 23 december 1998 ansett att det var tveksamt huruvida de var förenliga med gemenskapsrätten och inte offentliggjort dem i den officiella tidningen. Förutom att vissa av de åtgärder som ursprungligen anmälts hade trätt i kraft när de anmäldes, var alla de åtgärder som kommissionen, i den ifrågasatta skrivelsen, ansåg vara förenliga med gemenskapsrätten under alla förhållanden gällande i Förenade kungariket då de anmäldes.

137 De åtgärder som har vidtagits av myndigheterna i Förenade kungariket har följaktligen en självständig rättslig existens i förhållande till den ifrågasatta skrivelsen när sökanden överlåter sina sändningsrättigheter till matcherna i FIFA:s VM-slutspel till ett programföretag etablerat i Förenade kungariket för att dessa matcher skall kunna sändas i denna stat (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet DSTV mot kommissionen, punkt 25). I den del de anmälda åtgärderna är tillämpliga för programföretag etablerade i Förenade kungariket med stöd av den gällande nationella lagen i denna medlemsstat och inte med stöd av kommissionens beslut är sökanden inte direkt berörd, i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG, av den ifrågasatta skrivelsen och är således inte behörig att begära att den skall ogiltigförklaras.

138 Det skall, vad beträffar den andra möjligheten, nämligen att sökanden överlåter sina rättigheter att sända matcherna i FIFA:s VM-slutspel till ett programföretag etablerat i en annan medlemsstat än Förenade kungariket, för att dessa matcher skall kunna sändas i denna sistnämnda stat, påpekas att denna andra medlemsstat, enligt artikel 3a.3 i direktivet blir skyldig att säkerställa att nämnda programföretag inte underlåter att följa de åtgärder som kommissionen godkänt och offentliggjort i den officiella tidningen.

- 139 Det skall i detta hänseende påpekas att den skyldighet som åligger de andra medlemsstaterna innebär att, med lämpliga medel och inom ramen för sin lagstiftning, säkerställa att programföretag inom deras jurisdiktion inte utövar de exklusiva rättigheter som förvärvats efter den dag då direktivet offentliggjorts på ett sådant sätt att en väsentlig del av allmänheten i en annan medlemsstat utestängs från möjligheten att, på det sätt som den andra medlemsstaten bestämt i enlighet med artikel 3a.1, följa de evenemang som denna andra medlemsstat har bestämt i enlighet med artikel 3a.1 och 3a.2.
- 140 Medlemsstaterna, till vilka direktivet är riktat, har således haft en skyldighet att inom ramen för sin nationella rättsordning vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa direktivets fulla verkan i enlighet med det mål som eftersträvas och att, i detta sammanhang, införliva bland annat artikel 3a.3 (se domstolens dom av den 14 juni 2001 i mål C-207/00, kommissionen mot Italien, REG 2001, s. I-4571, punkt 25).
- 141 De andra medlemsstaterna skall, i samband med denna kontroll som utövas av deras myndigheter inom ramen för ordningen för ömsesidigt erkännande, säkerställa att de åtgärder som anmälts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland inte kringgås av programföretag inom deras jurisdiktion som önskar sända ett evenemang som angetts av denna medlemsstat.
- 142 Såsom tidigare påpekats (se punkt 94 ovan) är det emellertid endast kommissionens beslut, i vilket det fastställs att de åtgärder som anmälts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland är förenliga med gemenskapsrätten och i vilket det anges att dessa åtgärder skall offentliggöras i den officiella tidningen, som kan medföra att det ömsesidiga erkännandet får verkan, genom att det utlöser skyldigheten för de andra medlemsstaterna att iaktta vad som åligger dem i detta avseende enligt artikel 3a.3 i direktivet.
- 143 Av detta följer att den ifrågasatta skrivelsen, i detta fall, medför att de åtgärder som vidtagits av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland blir giltiga med omedelbar verkan (*ex nunc*) i det enda syftet att de skall erkännas av de andra medlemsstaterna.

- 144 Det kan, vad beträffar kommissionens hänvisning i detta sammanhang till domen i det ovannämnda målet DSTV mot kommissionen, påpekas att det i artikel 2a.2 andra stycket i direktivet, som var aktuell i det mål som gav upphov till denna dom, föreskrivs en kontroll i efterhand av huruvida de åtgärder som vidtagits av en medlemsstat för att förbjuda sändningar från andra medlemsstater inom denna stat är förenliga med gemenskapsrätten och inte en kontroll av huruvida åtgärderna är förenliga med gemenskapsrätten i syfte att möjliggöra ett ömsesidigt erkännande av nationella åtgärder.
- 145 Genom artikel 3a.2 i direktivet ges kommissionen dessutom, till skillnad från den särskilda bestämmelse som var aktuell i det mål som gav upphov till domen i det ovannämnda målet Artegoda m.fl. mot kommissionen, vilket åberopats av parlamentet, en beslutsbehörighet som säkerställer den ändamålsenliga verkan av ordningen för ömsesidigt erkännande och artikeln syftar således inte enbart till att införa ett samrådsförfarande.
- 146 Eftersom erkännandet av de åtgärder som vidtagits av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland är beroende av att de godkänts av kommissionen och därefter offentliggjorts i den officiella tidningen, kan det dessutom påpekas att de nationella myndigheterna, från och med att den ifrågasatta skrivelsen har offentliggjorts, inte har något utrymme för skönsmässig bedömning när de skall fullgöra sina skyldigheter. Även om formerna för den kontroll som de nationella myndigheterna skall utföra inom ramen för ordningen för ömsesidigt erkännande skall fastställas av varje medlemsstat i den lagstiftning som antas för att införliva artikel 3a.3 i direktivet, skall dessa myndigheter nämligen säkerställa att programföretag inom deras jurisdiktion följer de villkor som medlemsstaterna föreskrivit för att sända de aktuella evenemangen i de åtgärder som godkänts och offentliggjorts av kommissionen.
- 147 Det skall slutligen, vad beträffar kommissionens argument att endast de programföretag som är etablerade i Förenade kungariket har intresse av att förvärva rättigheterna att sända FIFA:s VM-slutspel av sökanden, i syfte att sända det i Förenade kungariket, påpekas att ett sådant antagande fråntar artikel 3a i direktivet all ändamålsenlig verkan. Det kan erinras om att syftet med denna artikel, enligt skälen 18 och 19 i direktiv 97/36, är att säkerställa fri tillgänglighet för allmänheten

till TV-sändning av evenemang som av medlemsstaterna anses vara av särskild vikt för samhället och, på grundval av principen om ömsesidigt erkännande, att ålägga medlemsstaterna att säkerställa att programföretag inom deras jurisdiktion respekterar de förteckningar över evenemang som upprättats av en annan medlemsstat för att inte utestänga en väsentlig del av allmänheten i denna medlemsstat från möjligheten att följa de evenemang som angetts av denna sistnämnda stat.

148 Även om de faktiska omständigheterna i det mål som gav upphov till House of Lords dom i det ovannämnda målet R mot ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42, rörde evenemang som angetts av Konungariket Danmark utgör de en bekräftelse på att det förekommer situationer i vilka den ordning för ömsesidigt erkännande som införts genom artikel 3a.3 i direktivet genomförs. Kommissionen har dessutom, i sin tredje rapport till rådet, Europaparlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén år 2001 angående tillämpningen av direktivet (KOM/2001/0009 slutlig), angett att programföretag under Förenade kungarikets jurisdiktion i tre fall har sänt evenemang som meddelats av Danmark på ett sätt som hindrat en väsentlig del av den danska allmänheten från att se dem.

149 Under dessa omständigheter är det, trots kommissionens påstående — vilket inte styrkts — att marknaden för TV-sändningar i Förenade kungariket är av speciell karaktär (se punkt 121 ovan), inte säkert att rättigheterna att i denna medlemsstat sända FIFA:s VM-slutspel nödvändigtvis kommer att förvärfvas av programföretag etablerade i denna medlemsstat.

150 Av detta följer att sökanden är direkt berörd av den ifrågasatta skrivelsen, genom att den gör det möjligt att genomföra ordningen för ömsesidigt erkännande av de andra medlemsstaterna av de åtgärder som anmälts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, och att kommissionens invändning om rättegångshinder skall ogillas.

Frågan huruvida sökanden är personligen berörd

— Parternas argument

- 151 Kommissionen har bestritt sökandens argument, enligt vilket sökanden är personligen berörd av det skälet att denne tillhör en ”sluten krets” av företag, vilka till och med före det att artikel 3a i direktivet hade trätt i kraft var de enda innehavarna av rättigheterna att sända de evenemang av särskild vikt för samhället som bestämts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.
- 152 Enligt kommissionen är detta kriterium avseende innehav av exklusiva rättigheter inte relevant, eftersom det skulle innebära att man måste ta hänsyn till alla de andra organisationer och företag som innehar rättigheter att sända evenemang som finns upptagna i den förteckning som har upprättats av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland. Dessa andra innehavare av sändningsrättigheter har kanske berörts i mycket högre grad av nämnda förteckning än sökanden.
- 153 I motsats till innehavarna av sändningsrättigheterna till de evenemang av särskild vikt för samhället som anges på den förteckning som upprättats av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland finns det dessutom potentiellt många företag eller organisationer som hade kunnat sluta licensavtal med en av dessa innehavare, och kommissionen har inte möjlighet att identifiera dessa. Det kan därför inte anses att sökanden tillhör en sluten krets av företag.
- 154 Dessutom kan varken sökanden eller innehavarna av sändningsrättigheterna till de evenemang av särskild vikt för samhället som bestämts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland vara personligen berörda av en åtgärd som vidtagits av kommissionen enbart på grund av att denna påverkar deras näringsverksamhet (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 15 december 2000

i mål T-113/99, Galileo och Galileo International mot rådet, REG 2000, s. II-4141). Sökandens näringsverksamhet påstås ha påverkats av de anmälda åtgärderna och, indirekt, av att kommissionen godkänt dessa. Detta har emellertid inte haft någon som helst inverkan på sökandens rättsliga ställning.

155 Sökanden har även gjort gällande att ett företag som har skrivit flera gånger till kommissionen för att tillkännage sin oro med avseende på Förenade konungarikets Storbritannien och Nordirland genomförande av artikel 3a.1 i direktivet är personligen berört. Enligt kommissionen kan emellertid endast sökandens skrivelse av den 14 juli 2000 beaktas i detta sammanhang, eftersom sökandens andra skrivelser har upprättats efter det att kommissionen tagit ställning till de anmälda åtgärdernas förenlighet med gemenskapsrätten. I vilket fall som helst kan inte någon av dessa skrivelser anses utgöra ett klagomål, eftersom deras syfte inte har varit att anmoda kommissionen att vidta åtgärder gentemot den berörda medlemsstaten, utan endast att påverka kommissionen i dess bedömning av de anmälda åtgärdernas förenlighet med gemenskapsrätten. Den åtgärd genom vilken sådana skrivelser sänds till kommissionen kan inte medföra att ett företag individualiseras.

156 Republiken Frankrike har bland annat hänvisat till domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen (REG 1963, s. 197; svensk specialutgåva, volym 1, s. 181), och av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet (REG 2002, s. I-6677), och erinrat om att en rättsakts allmänna räckvidd och därmed normativa beskaffenhet inte kan sättas i fråga på grund av att det är möjligt att med större eller mindre precision fastställa hur många rättssubjekt som vid en given tidpunkt är föremål för rättsaktens tillämpning eller till och med att identifiera dessa, så länge denna tillämpning sker på grundval av objektiva rättsliga eller faktiska förhållanden som i rättsakten definieras med avseende på aktens syfte (förstainstansrättens beslut av den 29 juni 1995 i mål T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1941, punkt 48). Det förhållande att sökanden är innehavare av rättigheterna att sända FIFA:s VM-slutspel åren 2002 och 2006 är inte tillräckligt för att individualisera sökanden i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG i förhållande till alla andra ekonomiska aktörer som har möjlighet att förvärva eller inneha sändningsrättigheter till de evenemang som anges i denna förteckning.

157 Sökanden har i huvudsak svarat att den är personligen berörd, eftersom den tillhör en "sluten krets" av företag som har förvärvat rättigheter att sända ett evenemang som finns upptaget på den lista som upprättats av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland innan förslaget att anta artikel 3a i direktivet lades fram och innan de åtgärder som anmälts till kommissionen av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland trädde i kraft. Inom denna krets påverkas sökanden på ett särskilt sätt, som skiljer sig från det sätt på vilket de andra innehavarna av sändningsrättigheter påverkas. Sökanden är dessutom personligen berörd på grund av att den har deltagit i det förfarande varigenom kommissionen verifierat de anmälda åtgärdernas förenlighet med gemenskapsrätten. I samband med detta gjorde sökanden bland annat gällande att Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland åsidosatt sin skyldighet att upprätta sin förteckning över evenemang av särskild vikt för samhället på ett klart och öppet sätt, såsom föreskrivs i artikel 3a.1 i direktivet.

— Förstainstansrättens bedömning

158 Sökanden har, för det första, vad beträffar de egenskaper som utmärker den, gjort gällande att den förvärvat rättigheterna att sända ett evenemang som finns upptaget på den lista som upprättats av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland innan denna trädde i kraft och till och med innan förslaget att anta artikel 3a i direktivet lades fram.

159 Enligt fast rättspraxis kan andra personer än dem som ett beslut är riktat till göra anspråk på att vara personligen berörda endast om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domen i det ovannämnda målet Plaumann mot kommissionen, s. 223, dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorníu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 20, svensk specialutgåva, volym 15, s. 141, och förstainstansrättens dom av den 27 april 1995 i mål T-435/93, ASPEC m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1281, punkt 62).

- 160 I förevarande fall skall emellertid påpekas att sökanden innehar ensamrätt att åren 2002 och 2006 i TV sända FIFA:s VM-slutspel, vilket är ett av de evenemang som finns upptaget i den förteckning över evenemang av särskild vikt för samhället som antagits av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och godkänts av kommissionen i den ifrågasatta skrivelsen.
- 161 Programföretagen inom jurisdiktionen för andra medlemsstater än Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland måste således sluta avtal med sökanden, i dennes egenskap av agent för sändningsrättigheterna till detta evenemang, för att erhålla licenser att sända detta i TV.
- 162 Det är riktigt att de åtgärder som vidtagits av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland med stöd av artikel 3a.1 i direktivet och godkänts genom den ifrågasatta skrivelsen i enlighet med artikel 3a.2 begränsar programföretagens möjlighet att exklusivt sända de evenemang av särskild vikt som finns upptagna på förteckningen, förutom för dem som redan förvärvat rättigheter innan de aktuella åtgärderna trädde i kraft. Denna begränsning avser emellertid de villkor som gäller för dessa programföretag, betraktade på ett allmänt och abstrakt sätt, när de förvärvar dessa exklusiva sändningsrättigheter från deras innehavare.
- 163 I artiklarna 98 och 101 i del IV i radio- och TV-lagen från år 1996, i dess lydelse enligt TV-förordningen från år 2000, föreskrivs följande:

”98 — 1) Programtjänsterna och satellittjänsterna [hänförliga till Europeiska

ekonomiska samarbetsområdet (EES)] skall i denna del av lagen indelas i följande två kategorier:

a) De programtjänster och EES-satellitjänster som för närvarande uppfyller villkoren.

b) Alla andra programtjänster och EES-satellitjänster.

2) Med villkor för en tjänst avses i denna artikel följande:

a) Tjänsten tillhandahålls utan kostnad för mottagningen.

b) Tjänsten tas emot av minst 95% av befolkningen i Förenade kungariket.”

”101 — 1) Ett programföretag som tillhandahåller en tjänst som ingår i någon av kategorierna i artikel 98.1 (den första tjänsten) och som är avsedd för mottagning i Förenade kungariket eller ett område inom Förenade kungariket, får som en del av denna tjänst direktsända i televisionen hela eller delar av ett evenemang som är uppfört på förteckningen utan att på förhand ha inhämtat tillstånd av ITC (Independent Television Commission) enbart om

a) en annan part som tillhandahåller en tjänst som ingår i den andra kategorin i den punkten (den andra tjänsten) har förvärvat rätten att som

en del av den andra tjänsten direktsända hela eller samma delar av evenemanget, och

- b) det område inom vilket den andra tjänsten tillhandahålls består av eller omfattar hela eller nästan hela det område inom vilket den första tjänsten tillhandahålls.

...

101 — 4) Punkt 1 skall inte tillämpas när det programföretag som tillhandahåller den första tjänsten utövar rättigheter som förvärvats innan denna artikel trädde i kraft.”

¹⁶⁴ Vad beträffar det tillstånd som skall erhållas från ITC, som nämns i den ovan angivna artikel 101 i radio- och TV-lagen från år 1996, i dess ändrade lydelse, framgår det av alla de åtgärder som godkänts av kommissionen, och särskilt av ITC:s föreskrifter angående idrottsevenemang och andra evenemang som intagits i förteckningen, att villkoren för att få tillstånd av ITC i huvudsak är att försäljningen av sändningsrättigheterna var allmänt känd och att programföretagen haft en genuin möjlighet att förvärva rättigheterna på rättvisa och skäliga villkor. ITC kan i detta hänseende bland annat kontrollera att anbudet att sälja meddelats öppet och samtidigt till programföretag som tillhandahåller tjänster i båda de kategorier som anges i artikel 98 i radio- och TV-lagen från år 1996, att det begärda priset är rättvist, skäligt och icke-diskriminerande för båda kategorierna av programtjänster och att programföretagen ges rimlig tid för att få en genuin möjlighet att förvärva rättigheterna.

¹⁶⁵ Även om dessa bestämmelser således inte uttryckligen gäller sökanden, i sin egenskap av agent för sändningsrättigheterna till FIFA:s VM-slutspel för åren 2002 och 2006, hindrar de sökandens möjlighet att fritt förfoga över sina rättigheter genom att det ställs villkor för deras överlåtelse med ensamrätt till ett program-

företag, etablerat i en annan medlemsstat än Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, som önskar sända nämnda evenemang i denna sistnämnda stat.

166 Även om den rättsliga giltigheten av de avtal som sökanden har slutit med FIFA inte påverkas av den ifrågasatta skrivelsen, eftersom fullföljandet av dessa avtal inte på något sätt hade kunnat förhindras genom nämnda skrivelse enligt den rättspraxis, i liknande fall, som följer av domstolens dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen (REG 1985, s. 207), och av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen (REG 1990, s. I-2477), står det dessutom klart att sökanden hade förvärvat ensamrätt till de aktuella rättigheterna innan artikel 3a i direktivet trädde i kraft och, *a fortiori*, innan den ifrågasatta skrivelsen antogs.

167 Under dessa omständigheter finner förstainstansrätten att den ifrågasatta skrivelsen berör sökanden på grund av en egenskap som är utmärkande för den, nämligen i sökandens egenskap av innehavare av en ensamrätt att sända ett av de evenemang som bestämts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland.

168 Av detta följer att sökanden, i sin egenskap av innehavare av rättigheter att i TV sända ett evenemang som finns upptaget i förteckningen över åtgärder som anmälts av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, vilken förvärvat dessa rättigheter innan de åtgärder som är tillämpliga i Förenade kungariket antogs och, *a fortiori*, innan de godkändes av kommissionen, med avseende på prövningen av huruvida förevarande talan kan upptas till sakprövning, skall anses vara personligen berörd av den ifrågasatta skrivelsen.

168 Kommissionens invändning om rättegångshinder skall således ogillas.

2. *Huruvida sökandens andra yrkande kan upptas till sakprövning*

- 170 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall fastställa att artikel 3a i direktivet inte är tillämplig och inte kan utgöra rättslig grund för den ifrågasatta skrivelsen.
- 171 Det räcker här att påpeka att det i gemenskapsrättsliga tvister inte finns något rättsmedel som gör det möjligt för domstolen att ta ställning via en allmän eller principiell förklaring (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 14 februari 2001 i mål T-62/99, Sodima mot kommissionen, REG 2001, s. II-655, punkt 28, förstainstansrättens beslut av den 7 juni 2004 i mål T-338/02, Segi m.fl. mot rådet, REG 2004, s. II-1647, punkt 48, och, analogt, förstainstansrättens dom av den 28 oktober 2004 i mål T-76/03, Meister mot harmoniseringsbyrån, REGP 2004, s. I-A-325 och s. II-1477, punkt 38).
- 172 Detta yrkande kan således inte upptas till sakprövning.

D — *Prövning i sak*

- 173 Sökanden har till stöd för sin talan åberopat fyra grunder, nämligen att allmänna gemenskapsrättsliga principer har åsidosatts, att artikel 3a.2 i direktivet har åsidosatts, att artikel 3a.3 i direktivet inte är tillämplig och att väsentliga formföreskrifter har åsidosatts.
- 174 Det finns anledning att först pröva den fjärde grunden som avser åsidosättande av väsentliga formföreskrifter.

- 175 Sökanden har, inom ramen för denna grund, bland annat gjort gällande att den person som upprättat den ifrågasatta skrivelsen, nämligen generaldirektören för GD Utbildning och kultur inte var behörig att göra detta. Sökanden har i detta avseende gjort gällande att den ifrågasatta skrivelsen inte har tillkommit i enlighet med kommissionens föreskrifter angående kollegialt förfarande, delegation och verkställighet av beslut.
- 176 Kommissionen har till bestridande av detta argument endast, i sina skriftliga inlagor och som svar på en fråga ställd av förstainstansrätten, gjort gällande att den ifrågasatta skrivelsen inte är något beslut i den mening som avses i artikel 249 EG och att den således inte var skyldig att iaktta relevanta bestämmelser angående förfarandet.
- 177 Kommissionen har vidare, som svar på en fråga som ställts av förstainstansrätten skriftligen och vid förhandlingen, medgett att samråd inte skett med kommissionsledamöternas kollegium och att den generaldirektör som undertecknat den ifrågasatta skrivelsen inte erhållit någon särskild behörighet från kollegiet.
- 178 Under dessa omständigheter har den ifrågasatta skrivelsen, vilken — såsom konstaterats inom ramen för prövningen av frågan om upptagande till sakprövning — utgör ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG, fattats utan behörighet och den skall således, på grund av detta och utan att det är nödvändigt att pröva det andra argumentet till stöd för denna grund och de andra tre grunderna till stöd för talan, ogiltigförklaras.
- 179 I detta sammanhang finner förstainstansrätten att det saknas anledning att bifalla den begäran sökanden har framställt i sin skrivelse av den 22 augusti 2005 (se punkt 44 ovan), eftersom denna begäran saknar relevans för tvistens lösning (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 25 juni 2002 i mål T-311/00, British American Tobacco (Investments) mot kommissionen, REG 2002, s. II-2781, punkt 50).

Rättegångskostnader

- 180 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.4 första stycket skall medlemsstater och institutioner som har intervenerat i målet bära sina rättegångskostnader.
- 181 Republiken Frankrike, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, parlamentet och rådet skall bära sina kostnader. Republiken Frankrike, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och parlamentet skall även ersätta sökandens kostnader med anledning av deras intervention, i enlighet med sökandens yrkande i detta avseende.
- 182 Sökanden har yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall sökandens yrkande bifallas, med undantag av de kostnader sökanden har haft med anledning av interventionen av Republiken Frankrike, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och parlamentet.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

- 1) **Kommissionens beslut i dess skrivelse av den 28 juli 2000 till Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland ogiltigförklaras.**

- 2) **Talan avvisas i övrigt.**

- 3) **Republiken Frankrike, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och parlamentet skall ersätta sökandens kostnader med anledning av deras intervention.**

- 4) **Kommissionen skall bära sina kostnader och ersätta sökandens kostnader, med undantag av de kostnader som avses i punkt 3 ovan.**

- 5) **Intervenienterna skall bära sina kostnader.**

Legal

Lindh

Mengozzi

Wiszniewska-Białecka

Vadapalas

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 15 december 2005.

E. Coulon

H. Legal

Justitiesekreterare

Ordförande

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser	II - 5903
Bakgrund till tvisten	II - 5907
Förfarandet	II - 5912
Parternas yrkanden	II - 5917
Rättslig bedömning	II - 5919
A — Begäran om åtgärder för processledning	II - 5919
B — Begäran att avlägsna en handling	II - 5919
C — Huruvida talan kan upptas till sakprövning	II - 5920
1. Huruvida sökandens första yrkande kan upptas till sakprövning	II - 5920
a) Det ifrågasatta beslutets rättsliga natur	II - 5922
Parternas argument	II - 5922
Förstainstansrättens bedömning	II - 5928
b) Huruvida sökanden har talerätt	II - 5936
Frågan huruvida sökanden är direkt berörd	II - 5937
— Parternas argument	II - 5937
— Förstainstansrättens bedömning	II - 5941
Frågan huruvida sökanden är personligen berörd	II - 5947
— Parternas argument	II - 5947
— Förstainstansrättens bedömning	II - 5949
2. Huruvida sökandens andra yrkande kan upptas till sakprövning	II - 5954
D — Prövning i sak	II - 5954
Rättegångskostnader	II - 5956